
Rakovszky Zsuzsa

EGY NŐ A KÓRTEREMBŐL

3*

De hát miért? Örökké ez járt bennem: miért?
Máig sem tudom, hova tüntették el
a férjemék, mire a kórházból kijöttem,
a kiságyat, a többit... de hát ott volt előttem
a friss tapéta a kiszobában... Az étel
hetekig nem maradt meg bennem. A gesztenyék

a téren épp virágba borultak – azt reméltem,
ott alattuk tolom majd... Anyám a Bibliát
rakta örökké a kezem ügyébe,
folyton azt hajtogatta, sosem tudjuk, mivégre
történik az, ami, hogy mi célja van... de hát
hogy lenne ennek és mi célja, nem, én nem értem,

apró, tökéletes kezek-lábak, sötét szem –
hány hónap, míg megépül, aztán a föld beissza,
mintha sosem lett volna... Miért kell egy parányi
elkinzott aggastyán-arcnak felszínre szállni
a nincsből? csak azért, hogy süllyedjen újra vissza
azonnal, és hogy engem most már holtig kísértsen?

Apám, ő az idővel vigasztalt – ez azért
félíg-meddig igaz volt, fél év, s már nem eredt el
minden szóra a könnyem, pontban hajnali három
órákor nem lökött ki minden éjjel az álom,
hogy aztán hajnalig csak bámuljam meredten,
hogy fehérül ki végtelen lassan az ég

véraláfutás-színe, hogy hamvad ki az összes
még villanyfényes ablak, és már föl se riadtam,
jéghideg veritékben tapogatva a villany
gombja után, hogy lássam, amit a karjaimban
szoritok, az a síkos valami, csak a paplan
sarka, s nem, mint ahogy hittem, egy kis halott test.

* A ciklus első és második része a *Holmi* 1992 júliusi számában jelent meg

Lassanként tudtam újra enni, aludni – jól van,
minden elmúlik egyszer, de hogy mindezt a sok kint
– elég nézni a tévét: az úttestre folyó vért,
kiégett szobabelsőt – vagy akár az egérét
a macska karma közt – ezt menti, hogy leforog mind
nyom nélkül valami kozmikus lefolyóban?

Most csönd van, éjszaka, béke. A lét megint ép.
Nyirkos kis fény tapad csapzott, csöpp fejtetőre.
Szám száraz, mellcsúcsomból a forró gyöngeség
hullámokban rezeg szét. Magas, felhőtlen ég,
a Hold mint szétszaladt higany tonnányi csöppje
üli meg a B épület tetőgerincét.

Álmodtam-e, mikor úgy tűnt, hogy a világ csak
egy zárt gyufásdoboz: a szűk, sötét helyen
szüntelen recsegés és nyüzsgés, hajszálnyi lábak
kaparnak mindhiába, s a Hold kerek kivágat
az alacsony fedélen, szemrés egy szenttelen
kísérletezgető, gonosz kíváncsiságnak?

Kornis Mihály

NAPKÖNYV (III)

Történetünk hőse

1

Még mindig nem jó, gondolta.

És: „Nem tudok írni.” Ezt majd így is kéne belevennem, „nem tudok írni”, jó ironikusán, hogy elhiggyék, már egyáltalán nem sajnálom magam, jaj, csak sikerüljön jó ironikusra! Dél körül járt, hetek óta könyörtelen kánikula, kényszeres irodalmi buzgólkodás, de valami temető. Holott ez a temető, '92 Budapest – *hic Rhodus*. Izzadságában fürdött a Paulay Ede utca sarkán, és egyebek mellett épp azt nem tudta eldönteni, begyalogoljon-e ebbe a zűrös mellékutcába, ami új ötlet volt, „az új ötletekkel pedig vigyázni kell”, vagy pedig felszálljon az első buszra, amelyik hazaviszi, kimentti ebből a pokolból.

De még a tökére is folyt a víz. „Mit jövök folyton a falatka tökömmel!” – csattant fel magában kényszeredetten és izléstelenül, amit persze nehéz volna egy műben valószínűleg ábrázolni, hisz egyáltalán csak úgy keveredtem ide, hogy az utolsó szeretőm *miccsoda novellacím!* emlegette a Csirkefogót a maga szép idejében, *mielőtt kitértorgott volna Görögországba*, hogy nyílt itten egy jó kis kajálda, *nyaralni a másik, úgynevezett stammsze-*